

День, коли втрачено кохання : **роман**

Хав'єр Кастільйо

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — О. І. Лактіонова

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

Боврінг

Нью-Йорк, 14 грудня 2014

— І ти кажеш, що вона з'явилась там гола? — ідучи коридором, недовіжливо запитав інспектор Боврінг і жартівливо усміхнувся.

— Саме так, — відповів йому помічник.

— І ви її заарештували?

— Порушення громадського порядку, пане. Зовсім незначне, але, окрім того, на її тілі сліди побоїв. Подряпини на руках і спині.

— Божевільна ексгібіціоністка. І через це мене викликали? Ви ж знаєте, що після обіду в п'ятницю я прощаюся з усіма і не маю бажання знову повертатися до справ.

— Є ще дещо, — сказав помічник, стурбовано піднявши брови.

— І що ж?

— Краще самі подивіться.

Інспекторові Боврінгу Боврінгу не подобалися сюрпризи. Він їх ненавидів, бо вони завжди приводили до несподіваного місця або втягували в неприємності. Він свідомо шукав нудьги, переслідував її, але вона мала звичку тікати щоразу, як він до неї наближався. Того дня він планував згайнувати вечір удома, йому до рук потрапив аркуш із пересічними марками, які він прагнув роздивитися і вивчити. Напередодні він нетерпляче поклав його на робочий стіл разом зі звичайною штативною лупою, окулярами-лупою, текстильною лупою, збільшувальною лампою та всім іншим приладдям, до якого можна прикріпити скельця. Цілий аркуш із великого тиражу марки, яка широко використовувалася впродовж останнього десятиліття. «Нічого кращого й не вигадати для вечора», — говорив він собі. Тепер, коли помічник зиркав на нього стурбованими очима, інспектор відчув, що його ідеальний план на вечір ось-ось розлетиться вщент.

Боврінг дещо напружено крокував поряд із помічником. Його дратувала таємничість, але урочистість запитань без відповіді завжди залишала в нього приємний присмак у роті.

— Яка кімната?

— 3-Е. У кінці клоаки.

— А хіба не туди перенесли картотеку зі справами про зникнення людей?

— Саме так, шефе.

— І як її там допитувати?

— Ми прибрали кілька полиць, поставили стіл і кілька стільців, і тепер це кімната для допитів. Устигли небагато, залишилися полиці з деякими теками, але місця цілком достатньо.

— І якого біса ви це зробили?

— Вона сама попросила.

— Хто?

— Екстібіціоністка, шефе.

— Стривай, чи правильно я зрозумів... Ти кажеш, що ви перенесли поліцейські справи, щоб знову задіяти кімнату для допитів, яка не використовувалася майже двадцять років і яку, за збігом обставин, ми лише тиждень тому переобладнали, бо якась божевільна екстібіціоністка попросила вас?

— Ви не розумієте, шефе, — нервово та дещо занепокоєно відповів помічник. — Їй здається, що вона знає, що станеться.

— Що?

— Майбутнє. Вона каже, що точно знає, що станеться. Вона сказала, що для всіх нас важливо, щоб усе відбувалося саме в тій кімнаті.

Боврінг не відповів. Він завжди виступав проти того, що ФБР знижує рівень підготовки своїх кадрів, аби такі молоді люди, як Леонард, незграбні, наївні та вразливі, могли стати частиною цієї організації. Леонард ішов поряд і косо поглядав на Боврінга, поки

той ковтав слину.

Підійшовши до кімнати 3-Е, Боврінг зазирнув у маленьке віконце на дверях. Усередині панував цілковитий рейвах. Полиці зі старими справами, кілька столів із паперами повсюди, складені в кутку червоні стільці. Хто завгодно одразу зрозумів би, що це не кімната для утримання підозрюваних. На підлозі стосами стояли коробки, з яких стирчали папери й пронумеровані прозорі пакети, де зберігалися речові докази якихось справ. Але найбільше увагу Боврінга привернув не очевидний бардак у кімнаті, а абсолютний спокій, з яким молода брюнетка сидючи чекала, дивлячись йому в очі. Їй було трохи за двадцять, довге каштанове волосся скуйовдженим пасмом спадало на зелену сорочку, яка огортала її тіло й зберігала гідність. Навпроти неї стояв ще один стілець, порожній, і Боврінг побачив, як його вечір, присвячений вивченню філателістичних цікавинок, щезає. Інспектор спантеличено озирнувся.

— Якого біса ви її так одягнули?

— Перше, що знайшли, шефе. Сорочка агента Раміреса. Знаєте, враховуючи його розмір, ми подумали, що її буде достатньо, — усміхнувся Леонард.

— Знайдіть якийсь жіночий одяг! Сукню або футболку та джинси, але не задовбуйте мене тим, що не можете її нормально вдягнути.

— Зараз, інспекторе, — занепокоєно промовив Леонард. — Але ось візьміть, вам це знадобиться.

Леонард витягнув зі штанів пачку папірців. На перший погляд вони нагадували візитівки, які від часу та негоди зіпсувалися настільки, що краї обшарпалися, а чорнило пожухло й висохло в центрі.

— Що це таке? — запитав інспектор.

— Мабуть, вона їх написала. На кожному папірці вказані ім'я людини й дата. Ми вже перевіряємо, хто вони, але поки що нічого не вдалося з'ясувати.

— І вона не сказала вам, що це все означає? Либонь, побачення з її коханцями.

— Ви не повірите, шефе.

— У що?

— Вона стверджує, що вони мають померти.

— Що?

— Тому ми вас і покликали. Усе це дуже дивно.

Інспектор глянув на першу із записок: «Сьюзен Аткінс, грудень 2014».

— Сьюзен Аткінс? Щось знайоме.

— Ми вже перевірили це ім'я. Маємо понад тисячу чотириста збігів і досі звужуємо коло. Тільки на Мангеттені понад вісімсот Сьюзен Аткінс.

— Мені видається знайомим це ім'я. А воно не пов'язане з якоюсь справою останніх років?

— Якщо хочете, я з'ясу, шефе. Особисто перевірю.

— Домовилися. Щойно дізнаєшся хоч щось, сповісти мені. Що відомо про інші імена?

— Знову те саме. Занадто поширені, щоб когось ідентифікувати.

— А дата? — зауважив. — Грудень 2014.

— Що ж, нині грудень 2014 року.

— Я в курсі, що зараз грудень 2014, — інспектор прикусив язика, щоб не назвати Леонарда ідіотом. — Чи є здогадки, що це може значити?

— І гадки не маю.

— Гарзд. Іди й принеси якийсь одяг, щоб вона перевдяглася. Ми всі станемо посміховиськом, якщо преса дізнається, як ви її вбрали.

— Уже йду, шефе.

Леонард швидко рушив геть. А інспектор Боврінг Боврінг, з чиїх однакових імені та прізвища постійно насміхалися, коли він вступив на службу, замислився над змістом записок. Звичайне ім'я на жовтуватому аркуші паперу завбільшки з візитівку. «Щось мені все це нагадує», — мовив до себе.

Він ступив у темінь маленької кімнати, де через фальшиве дзеркальне вікно можна було спостерігати за допитами, зачинив за собою двері так само ретельно, як вивчав марки, і так само акуратно прибрав із металевого столу кілька розкиданих аркушів паперу зі слідами кави й попелу. Глянув на затриману, щоб оцінити її рухи й поведінку, перш ніж продовжити роботу, і цієї миті молода жінка подивилася йому прямісінько в очі.

Боврінга приголомшив цей випадковий погляд, адже крізь дзеркало, що розділяло їх, дівчина не могла його бачити. Але випадковість має спільну з долею ваду невизначеності, інспектора ніби паралізувало від зустрічі із цим поглядом, наче очі медового кольору втупилися в саму його душу. «Заспокойся, Боврінгу, — сказав він собі. — Ти занадто старий для таких дурниць».

За кілька секунд дівчина опустила очі й акуратно зачесала брудними руками каштанове волосся назад, відкриваючи округлі білі вилиці — ідеальне полотно для трьох веснянок на лівій щоці, які нагадували розмите сузір'я й абсолютно чітко підкреслювали темно-сірі синці під очима.

Боврінга вразили стриманість, з якою ув'язнена рухала руками по столу, і те, як її медові очі ковзали по меблях навколо неї, вікну та дзеркалу, наче вона вже була в цій кімнаті раніше. «Божевільна, — подумав Боврінг. — Сподіваюсь, що це буде швидко». Сповнений рішучості, він схопив записку й глибоко вдихнув — ритуал, який завжди допомагав йому витримати напругу допиту. Якою б незначною вона не була, саме її він ненавидів

найбільше, бо брехню було так само легко вигадувати, як і правду, і кожне слово слід було зважувати, кожне звинувачення перевіряти, а кожен жест аналізувати, спираючись на стовпи бездоказових гіпотез. Він вийшов із кімнатки й зупинився перед дверима приміщення для допитів. Кінчиком великого пальця намацав шорсткий край папірців, а правою рукою взявся за дверну ручку з властивою йому манерою людини, яка поспішає повернутися додому на вечерю.

І без вагань відчинив двері.

• • •

Далі — у повній книжці «День, коли втрачено кохання : роман».

nashaknyga.com.ua